

m'acompanyarà fins a dalt. Quan hi arribem, resulta que aquesta persona no hi és i ningú m'hi vol acompanyar. Jo baixo i l'autobús continua. Pregunto quantes hores fan falta per pujar i també pel camí però no en trec l'aigua clara. Dubto, però decideixo tirar amunt mentre ho vegi clar. Primer començo per camins força precaris que van de casa en casa i sempre de cara el volcà. Per sort, em trobo amb un parell de camperols –primer un i després l'altra- que m'indiquen força bé. De totes maneres no ho veig massa clar però, de cop i volta, quan arribo a una carena, em trobo amb una pista amb llambordes molt feta malbé i que ve de l'altre cantó que tira amunt. La segueixo, primer no pas amb massa convicció, però va pujant i pujant fort per camps de cafè i bosc.

em diu que són de la universitat. Continuo avall fins al poblet i quan hi arribo tiro pista avall per anar fins a on he baixat al matí de l'autobús. Em trobo al mateix conductor i el mateix autobús amb el qual he vingut pel matí i que ve en direcció contrària. Em diu que pugui i anem fins a on té la parada final, que és on acaba el poble. És un lloc tranquil·líssim i, assegut al terra, espero, amb el conductor, el cobrador i un parell de persones més, que sigui l'hora que l'autobús torni cap a San Vicente, Quan arribo a San Vicente torno, tot seguit, cap a San Salvador.

Dia 3.- Marxo molt de matí per anar a San Miguel amb la idea, si convé, de quedar-m'hi a dormir perquè, és lluny i tampoc tinc cap informació de

*Volcà de San Vicente.
Fotografia: Joan Mundet*

Primer penso que s'acabarà quan arribi a una hisenda que hi ha però després continua fins que em vaig convençent que potser sí que arribarà a dalt. Ja veig,, més avall, l'altre turó del volcà. Finalment un pendent més fort i... Sorpresa! Una barrera oberta, un rètol que diu "Base Militar" i dos soldats amb una escopeta. Els saludo i els demano si puc passar i arribar al cim. Molt amablement em deixen passar però em diuen que no faci fotografies de la base ni de les antenes que hi ha a dalt. Estic content perquè he aconseguit arribar aquí dalt. El cim fa 2.182 metres. Fa unes hores no veia pas gens clar arribar-hi. Crec que he pujat molt ràpid tot i que no tinc pas massa idea del desnivell que he fet. Hi he estat unes tres hores. Comparteixo el menjar que porto amb els soldats. El cim té una vista esplèndida: els volcans Santa Ana, l'Izalco, el San Miguel, el Boquerón, el poble de San Vicente, la muntanya del Puente del Diablo, etc. Després començo a baixar i, no gaire més avall, em trobo a un grup que puja del qual, alguns, van força tous. Quan arribo a uns dipòsits que hi ha més avall, un soldat

la pujada. Quan, amb l'autobús passo pel costat del volcà San Vicente, mentre clareja, ja me'l miro d'una altra manera. És curiosa aquesta sensació de quan veus una muntanya, abans de pujar-la i després. Arribo a San Miguel, que és una població força important, i el primer que faig és anar a la plaça principal i preguntar a on cal anar per iniciar la pujada al volcà San Miguel o Chaparrastique de 2.130 metres. La gent a qui pregunto no en té ni idea. Finalment ho pregunto a un policia el qual tampoc en sap gran cosa però, almenys, em sap dir que haig d'anar a un poblet petit que es diu Placitas que està a sota del volcà i que allà preguntí. Bé, ja sé alguna cosa! Mentre vaig amb l'autobús cap a Placitas pregunto al conductor però no ho sap. Quan arribo al petit poblet esmorzo en un "xeringuito" que hi ha al costat mateix de la parada i aprofito per preguntar. De moment, m'expliquen el començament del camí. Tiro amunt a través de camps de cafè i de cara al volcà. Quan he caminat pocs metres, torno a preguntar a una casa perquè no ho tinc clar. Em diuen que haig de tirar, pel camí, fins a arribar a